

Nerabdator ca sa ierte – Iona

In acest studiu vom incerca sa invatam cateva lectii din cartea lui Iona. Sunt multi care cred ca aceasta carte este alegorica, dar 2 Regi, 14:25 il identifica pe Iona ca un profet iudeu care a slujit in Israel in timpul imparatiei lui Ieroboam al doilea. Pe de alta parte, Isus l-a considerat pe Iona ca un personaj real si istoric si l-a folosit drept simbol al propriei Sale morti, ingropari si invieri cand a spus :

“Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.”

In timpul lui Iona, au fost profeti si Amos si Osea dar in timp ce acestia erau profeti pentru poporul lui Dumnezeu, Iona a fost trimis ca misionar in Ninive – un oras pagan. Acum, acest lucru demonstreaza interesul Divin in salvarea oricarei natiuni, nu doar a lui Israel.

Biblia este cartea harului si fiecare carte a Bibliei are ca subiect principal harul minunat a lui Isus. Si cartea lui Iona nu face exceptie.

Istoria lui Iona nu este doar istoria unui peste mare, pentru ca acest peste este mentionat doar de patru ori. Nici macar nu este istoria unui oras nepocait – mentionat doar de opt ori, sau a unui profet neascultator, numele lui Iona fiind mentionat de doar optsprezece ori. Cartea lui Iona vorbeste de Dumnezeu si despre namarginita dragoste ce i-o poarta rasei umane. Dumnezeu este mentionat de treizeci si sase de ori in cartea Iona; si daca L-am scoate pe Dumnezeu din cartea lui Iona, aceasta n-ar mai avea nici o noima.

Problema lui Iona era ca el predica despre Dumnezeu dar nu cunostea esenta salvarii, a harului; nu-L cunostea pe Dumnezeu sau caracterul lui. Da, predica evanghelia dar nu o intelegea. Sunt multi care cred ca Iona fugea de Ninive pentru ca ii era teama de oras. Nu este asa cu toate ca Ninive era un oras violent; iata ce spune Naum 3,1 :

„Vai de cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de silnicie și care nu încetează să se dedea la răpire!...”

Aceasta era cetatea Ninive...dar Iona era departe de a fi un om fricos. Problema lui era ca nu era de acord cu felul lui Dumnezeu de a se purta cu pacatosii. Pentru Iona, pacatosul trebuia sa moara, isi merita moartea! Dar el stia ca Dumnezeu era dispus sa ierte. Daca Iona ar fi fost sigur ca Dumnezeu va distruge Ninive dupa cuvantul lui, ar fi mers si si-ar fi indeplinit misiunea. Insa el stia ca daca poporul

regreta faptele sale, Dumnezeu i-ar fi iertat. Si Iona nu putea accepta intre sabii, mana blanda a lui Dumnezeu. Si pentru aceasta citim textul din Iona 4,2 :

„ Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău! ”

Iti dai seama ce se intampla aici? Nu de teama nu voia el sa mearga la Ninive ci din cauza ca stia ca daca locuitorii cetatii s-ar fi pocait, Dumnezeu i-ar fi iertat si in opinia lui pacatosul trebuie sa moara! In viata lui Iona, in conceptia lui despre viata, harul nu exista, iertarea nu era o optiune. Dumnezeu in schimb, este un Dumnezeu care iarta si care iubeste nu doar un Dumnezeu care pedepseste, care distruge. Iona avea o intelegere gresita a evangheliei. Si nu este singurul.

Iona nu era doar o persoana dura cu cei din jur – cum se intampla de obicei, ci era o persoana dura chiar si cu el insusi si despre acest aspect vom discuta in partea a doua a lectiunii.

Iona este departe, pe mare. E furtuna si oamenii de pe corabie sunt disperati si nu stiu ce sa faca. Fiecare isi invoca Dumnezeii dar se pare ca niciunul nu este capabil sa rezolve aceasta situatie. Nu iti suna cumva cunoscuta aceasta situatie? Traim in timpuri de furtuni sociale, ecologice, financiare si morale. Toata lumea stie ca trenul acestei lumi se indreapta spre prapastie. Si fiecare isi invoca propriii dumnezei. Exista oameni care cred in astre, sunt altii care se incred in piramide sau in energia interioara sau in misticismul oriental. Fiecare isi invoca propriul dumnezeu. In acea noapte in mijlocul unei mari turbate oamenii erau disperati. Si singurul care dormea era unicul care cunostea cauza tuturor acestor grozavii. Singurul om care il cunostea pe adevaratul Dumnezeu dormea. De ce? Pentru ca atunci cand nu intelegi minunile evangheliei, esti tentat sa dormi somnul indiferentei spirituale.

De ce-as predica distrugerea, sfarsitul, daca stiu ca Dumnezeu, intr-un final, ii va ierta? Asa gandea profetul si dormea. Dar marinarii l-au trezit si i-au spus ce este consemnat in Iona 1,11-12 :

„ Ei i-au zis: „Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi?” Căci marea era din ce în ce mai înfuriată. El le-a răspuns: „Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!” „

Haide sa analizam putin raspunsul profetului. El crede ca pacatosul trebuie sa moara; acesta este conceptul lui despre viata. Si cum in cazul de fata el stie ca din cauza ca fugea de Dumnezeu, el era cel care pacatuse, si se abatuse asupra lor furtuna, singura rezolvare era ca sa fie aruncat in mare. Hai sa ne imaginam putin ce urmeaza in aceasta scena. Iona este aruncat in apa si nu-i ramane decat capul afara. El priveste la Dumnezeu si nu spune nimic. Nu-si cere iertare, nu-I cere ajutorul, nu face nimic. E ca si cum ar spune : „ Uite, Doamne, vezi cum ma inec? Asa trebuie tratati pacatosii! Am pacatuit, trebuie sa mor! Daca eram sigur ca tu ii vei distruge pe ninivieni, m-as fi dus; dar cum eram sigur ca ai fi dispus sa-i ierti, n-am mers. ”. Si spunand asta...s-a innecat, a disparut. E foarte interesant de remarcat ca Iona

cunostea perfect teoria mesajului. Ceea ce el spune in versetul 9 este foarte asemanator cu ultimul mesaj pe care noi il avem de transmis lumii. Iata ce spune Iona 1.9 :

„ El le-a răspuns: „Sunt evreu, și mă tem de Domnul Dumnezeuul cerurilor care a făcut marea și uscatul!” “

Iti dai seama cat de asemanator este acest mesaj cu solia ingerului al treilea din Apocalipsa 14 ? Iona cunostea doctrina, era as. Stia cine era Dumnezeu – creatorul cerului si al pamantului, cunostea creatiunea, cunostea tot...dar nu cunostea harul lui Dumnezeu! Si acum te intreb : la ce bun sa cunosti doctrina, daca solia iertarii nu s-a materializat in experienta ta? Intr-un anume fel, Iona se considera Dumnezeu insusi. El decidea cine trebuia salvat si cine trebuia pierdut. In viata lui harul nu exista! Daca un pacatos s-ar fi pocait si astfel ar fi fost salvat, pentru el era har ieftin. Si nu il acuz pe Iona c-ar fi fost rau-intentionat. Atata doar ca n-a inteles bine salvarea! Si Domnul dorea sa-l salveze pe Iona.

Isus, dragul meu a murit si pentru cei care cred ca pot fi salvati datorita comportamentului lor impecabil si merita deci sa fie salvati. El a murit si pentru extremisti si pentru intransigenti care sub pretextul de a fi conservatori, ascund lanturile legalismului care-i leaga de o viata nefericita. Dar chiar si asa, aceste persoane cu toate ca nu sunt fericite sunt obligate sa fie fericite. De ce? Pentru ca e de datoria crestinului sa fie fericit. Daca traieste o viata nefericita in biserica, Isus il iubeste. Acum, cum faci sa-l salvezi pe Iona daca el nu doreste sa fie salvat? Dumnezeu ingaduie ca propria lui viata, propriul sau concept despre dreptate, dreptatea lui Iona, sa-l duca intr-un colt de unde sa nu mai poata scapa. Dumnezeu permite ca propria lui dreptate sa-l duca pe fundul marii si acolo, fara ca sa stie ce sa faca, sau incotro sa se indrepte, nu-i ramane alta sansa decat sa accepte dragostea si harul lui Dumnezeu.

Sa citim Iona 2, 1,2,5-7 :

„ Iona s-a rugat Domnului Dumnezeului său din pântecul peștelui și a zis: „În strâmtorarea mea am chemat pe Domnul, și m-a ascultat; din mijlocul Locuinței morților am strigat, și mi-ai auzit glasul. [...] Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu. M-am coborât până la temeliiile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie; dar Tu m-ai scos viu din groapă, Doamne Dumnezeul meu! Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt.”

Nu-i asa ca e minunat cum Dumnezeu niciodata nu se satura? Nici macar de cei care cred ca faptele lor bune ii pot salva. Dumnezeu il cauta pe cel pacatos pana cand il gaseste. Ce bine ca Iona s-a lasat gasit!

Acum sa vedem implinirea misiunii lui Iona. In strafundul marii, el s-a intalnit cu Dumnezeu. Dar inca mai avea de invatat despre har. Dupa miracolul salvarii lui fizice, urma miracolul salvarii lui spirituale.

Si iata-l pe Iona mergand la Ninive si predicand mesajul pe care il gasim in Iona 3,4-5 :

“ Iona a început să pătrundă în oraș, cale de o zi, strigând și zicând: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!” Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici. „

Eu personal, am analizat de multe ori predica lui Iona. Era ultima solie pentru acest oras. Si daca nu s-ar pocai, acest oras ar disparea. Daca nu s-ar intoarce de la caile sale pacatoase, ar fi distrus. Acum eu, ca evanghelist, l-as fi intreat pe Iona – alt evanghelist, unde e chemarea la pocainta, unde e mesajul lui Dumnezeu plin de iubire? Se pare ca pe Iona nu-l intereseaza mantuirea, salvarea oamenilor... da impresia ca el doreste distrugerea pacatosului, nimicirea lui. *„Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!”* Si ce se intampla? Un miracol! Toata cetatea Ninive se pocaieste incepand cu regele! Nu-i asa ca e incredibil? Fara indoiala ca aceasta este campania de evanghelizare cea mai productiva din toata istoria omenirii! Toti locuitorii cetatii s-au predat lui Isus!

Si ce se intampla dupa? Si acum ajungem la a cincea parte a studiului nostru.

Daca istoria lui Iona s-ar fi terminat cu ultimul verset din capitolul 3, Iona ar fi ramas in istorie ca cel mai mare profet, cel mai mare evanghelist. Nu cred ca exista altcineva ca el care sa fi avut roade asa de bune; 100% rezultate pozitive... toti pocaiti si predati lui Dumnezeu. Doar ca Dumnezeu nu vede doar ceea ce este in fata ochilor Sai ci vede si inima, motivatia. Si aici, in capitolul 4 vedem motivatiile lui Iona si intelegem egoismul sau si lipsa intelegerii harului lui Dumnezeu. In capitolul 1 Iona este ca fiul risipitor, insistand sa se faca lucrurile dupa voia lui si fuge de Dumnezeu. Dar in capitolul 4 Iona apare ca fratele cel mare al fiului risipitor: critic, egoist si nefericit de salvarea pacatosilor. Nu e de ajuns sa implinesti voia lui Dumnezeu, sau sa-i fii supus, trebuie s-o faci cu toata inima ta. In aparenta Iona a indeplinit misiunea, dar in inima lui misiunea nu fusese pe deplin indeplinita. Radacina oricarei probleme este ceea ce se afla in inima. Si acolo se aflau si problemele lui Iona – in inima! De aceea versetul 1 din capitolul 4 spune :

„Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat.”

Ce i-a displacut atata lui Iona? Ca Dumnezeu ar fi iertat un popor razvratit. Dar ceea ce el nu stia era ca Dumnezeu nu i-a iertat pe ninivieni pentru rebeliunea lor ci pentru pocainta lor. Acest lucru trebuie sa ni-l intiparim bine in minte si anume ca Dumnezeu il iubeste pe pacatos! Niciodata nu va inceta sa o faca! Si daca il salveaza nu va fi din cauza pacatului sau ci pentru ca pacatosul si-a recunoscut vina si a acceptat iertarea minunata a lui Hristos. Harul nu salveaza pe nimeni in pacat, il salveaza de pacat!

Cineva imi spunea zilele trecute ca mantuirea nu e corecta. Imi povestea cum el a trait o viata corecta si atat el cat si cel care a trait o viata plina de pacat dar s-ar intoarce in ultimul moment ar beneficia amandoi de mantuirea lui Dumnezeu si ar primi o coroana de aur. Asa este! Nu exista mai multe clase de mantuiti, exista mantuiti si atat. Toti vor primi aceeasi coroana de aur. Nu exista

coroane de argint sau de bronz. Si slava Domnului, mantuirea din punct de vedere omenesc, pare nedreapta. Pentru ca daca Dumnezeu ne-ar da tuturor ceea ce meritam, cred ca n-ar fi nimeni mantuit.

Ma misca cartea lui Iona, ma misca harul plin de iertare a lui Hristos! Dar ma intristeaza felul in care se incheie cartea. Iona, sezand sub un curcubete, cu o fata lunga, suparat pentru ca Dumnezeu si-a manifestat harul iertator cu Ninive. Ce modalitate trista de a incheia o relatare.

Aceasta carte ar trebui sa se termine in sarbatoare! E bucurie in ceruri pentru un singur pacatos care se intoarce si in acea ocazie au fost mii de persoane care s-au intors. Si fara indoiala exista tristete pentru ca profetul nu a inteles harul salvator.

Bine ca mantuirea noastra depinde de Isus pentru ca daca ar fi depins de noi, la felul in care judecam un biet pacatos, sau usurinta cu care aplicam verdictul – salvat sau pierdut, ar fi fost groaznic. Multumim lui Dumnezeu pentru mila lui nemarginita, pentru dragostea lui; pentru ca ne ofera in dar mantuirea fara ca noi sa fi facut ceva in schimb.

Domnul sa te binecuvanteze!